

Вівчар О. І.

д.е.н., професор, професор кафедри безпеки та правоохоронної діяльності,

Західноукраїнський національний університет

Поперечний І. В.

аспірант Західноукраїнського національного університету

КОНЦЕПТУАЛЬНИЙ БАЗИС ДО ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ

В умовах сучасних викликів та загроз інноваційний потенціал залишається реалізованим не в повному обсязі. Одним із ключових шляхів подолання сформованих труднощів є недосконале впровадження інновацій у межах усіх напрямів діяльності підприємств. Водночас обмеженість ресурсів звужує практичні можливості інноваційної активності та водночас підвищує вимоги до визначення стратегічних завдань інноваційного розвитку із урахуванням реальної ринкової кон'юнктури та фінансового стану суб'єктів господарювання.

За результатами проведених теоретичних досліджень встановлено, що під стратегією управління інноваційною діяльністю економічної безпеки підприємств слід розуміти сукупність узагальнених правил і напрямів його діяльності через використання діючих або залучених ресурсів для досягнення цілей інноваційного розвитку в контексті забезпечення безпекознавчих умов.

Виокремлення сукупності базових елементів, які формують будь-яку стратегію задає підґрунтя для підходу до її типологізації. Залежно від того,

який із окремих елементів є переважаючим або має характероутворюючу роль, стратегію може бути віднесено до певного класу. Так, якщо для реалізації визначених цілей підприємства стратегія передбачає застосування інноваційних ресурсів згідно з правилами та напрямками діяльності, то її доцільно віднести до класу інноваційних стратегій.

Під час формування положень щодо стратегії управління інноваційною діяльністю економічної безпеки підприємств доцільно виокремлювати три взаємопов'язані групи факторів. Перша група охоплює фактори інноваційного розвитку світової економіки. Друга група стосується чинників, що визначають довгострокову траєкторію розвитку економіки держави, а також її геополітичне становище, світогосподарські зв'язки та рівень національної безпеки. Зазначені фактори належать до елементів зовнішнього середовища [2; 4].

Третю групу становлять виробничі чинники: модернізація виробничих процесів, реконструкція, технологічне відновлення, нарощення обсягів випуску продукції, освоєння виробництва нових виробів, створення нових робочих місць, а також покращення умов праці. Вплив першої групи факторів певною мірою визначає дію другої групи, що у свою чергу посилює реалізацію третьої групи [4].

Стратегія управління інноваційною діяльністю економічної безпеки підприємств сформована на основі перелічених груп факторів у найбільшій сфері враховує міжнародну, державну та виробничу інноваційну політику. Якщо розглядати дані стратегії як цільові програми, спрямовані на досягнення довгострокових конкурентних переваг підприємства як на зовнішньому, так і на внутрішньому ринках, то послідовність розроблення інноваційної стратегії ідентифікують: формування цілей інноваційного розвитку та відповідних їм завдань; підготовка організаційно-економічних заходів, які забезпечують виконання визначених завдань; розроблення

інноваційних проєктів і програм, що гарантують реалізацію масштабних організаційно-економічних заходів; визначення інвестиційної стратегії щодо впровадження інноваційних проєктів [3; 5].

Резюмуючи, варто відзначити, що цілі інноваційного розвитку підприємства та завдання, покликані забезпечити їхнє досягнення, формуються на основі обраних підходів до ведення бізнесу. Міжнародний досвід відзначає, що в умовах сучасних викликів більшість підприємств усе частіше застосовують підходи зорієнтовані не на одержання значного обсягу прибутку, а на стабільне надходження фінансових ресурсів. Така орієнтація дає змогу зменшити залежність від кредиторів і забезпечити достатній обсяг коштів для підвищення конкурентоспроможності продукції, що виготовляється та дає можливість забезпечити належний безпековий рівень підприємницьких структур.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бушовська Л. Управління інвестиційною діяльністю як важливий складник економічної безпеки підприємства. Економіка і суспільство. 2024. Вип. 11. С. 170–176.

2. Вівчар О. І. Теоретичні аспекти безпекознавства в умовах підприємств (фундаментальні загрози в сучасному соціогуманітарному просторі). Соціально-економічні проблеми і держава. Тернопіль, 2017. Вип. (1) 16. С. 24-31. URL: <http://sepd.tntu.edu.ua/images/stories/pdf/2017/17voissp.pdf>

3. Вівчар О. І. Управління економічною безпекою підприємств: соціогуманітарні контексти: монографія. Тернопіль : ФОП Паляниця В.А. 2018. 474 с.

4. Gevko V., Sharko V., Radchenko O., Budiaiev M. & Tarasenko O. Cloud technologies in business management. *Financial and Credit Activity: Problems of Theory and Practice*. 2021. 4(39). 294–301.

5. Perevozova I., Mohnenko A., Mykhailyshyn L., Stalinska O. Formation of account of reservoir expenses model. *Academy of Accounting and Financial Studies Journal*. 2019. Volume 23. Special Issue 2. Pp. 1-6.